

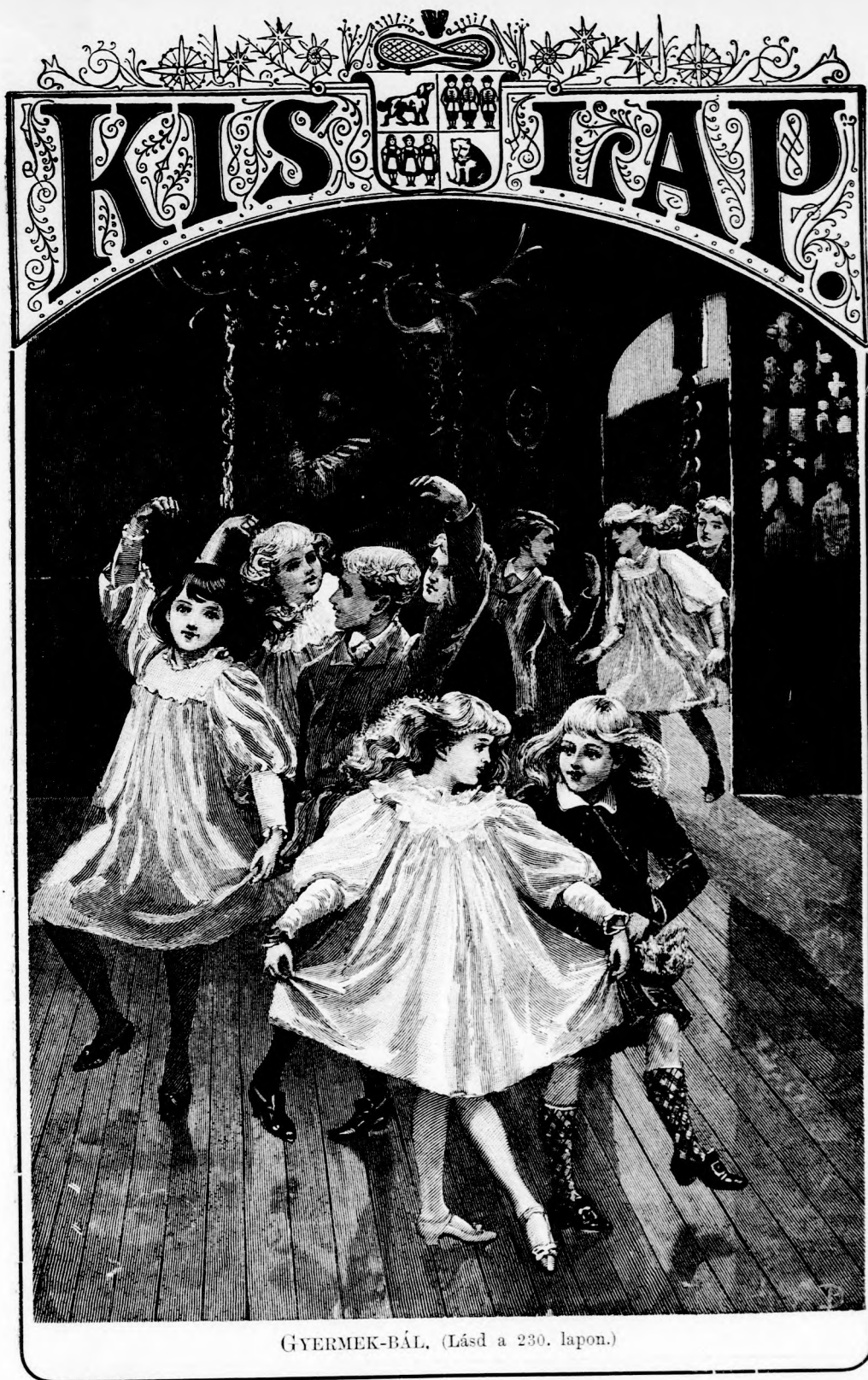
szám.

adják
Mert
matna
gy a
nka.
s. —
nem
Kis
tilta-
zony.
csalá-
Ver-
hogy
ehető-
arkas
mann
ket is
akita
ában :
nem
anyag
is-ba
veled
Achim
Berla.
ózsef.
emény-
a sors
vedért
itod-e,
git és
a Sze-
p-nak
jelent :
végig
két. Ha
al, s ha
. Ha ti
let. Az
zem. —
lánka.
Nyilván
Lészai
Legyen
kedved
iságban
arátom-

s I. —
lt meg-
tekin-
F. b.

zin-nyo-
esi tábla
vamából
eneum
t-tere 3.

neum-épület.

GYERMEK-BÁL. (Lásd a 230. lapon.)

XLVIII. köt. 15. szám.

Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

1895. április 14-én.

ROSSZCSONT FERKE UJABB RUGASZKODÁSAI.

— Elmeséli *Ida néni.* —

(Folytatás.)

ATA sirva ment haza és elpanaszolta az esetet a Ferke édes anyjának. Az ifiúr csak később jött haza, mert a kutya-patália után pajtásaival találkozott. Mikor dél felé haza vetődött, nagy-mérgesen hallotta az ítéletet, hogy ma ebédre eltiltják a hustól, süteménytől, csak levest és főzeléket kap. Haragudott a szakácsnéra, de még a madár-fiókákra is. Ezek még mindig azon a helyen voltak, ahova reggel letette volt őket. Senki sem nyúlt hozzájuk. Ferke kedvetlenül szállásolta el őket egy kalitkában, folytonosan dohogott, a szegény madarak pedig úgy vérttyogtak, hogy kín volt hallgatni. Egy perczre sem hagyták el, a házban mindenkinek megfájdult a feje tőlük. Most, hogy Ferke rossz kedvű volt, nagyon csúnyának találta a nótájukat.

— Haszontalan madarai, hogy sikitanak! Elhallgattok mindjárt, buta véreséi! (Most már nem voltak sasok.)

De ezek csak tovább sikongatták a nótájukat, még százszor keservesebben mint az előtt.

— Etesd őket Ferikém, éhesek! mondá Ilonka. Azért kiabálnak úgy.

— Hát adjatok nekik valamit! parancsolá Ferke. Hé, Lizi, Jancsi, Kata! Etessék a madarakat!

De Kata kijelentette, hogy ő ezer forintért, Lizi százért, Jancsi pedig még egy uj pipáért nem néz feléjük. Azt a tanácsot adták Ferkének, dobja ki az utcára: majd könyörül rajtuk valami irgalmas cicza.

— Hogy is ne? Kidobjam, mikor én három krajczárt adtam érettök! mérgelődött Ferke. Mikor eszébe jutott, mennyibe kerültek, belátta, hogy nem szabad éhen halniok, különben odavesz a pénze. Jó gondolata támadt.

— Majd eladom őket Palinak; hadd vesződjék ő velök. De addig mit adjak ezeknek a dögöknek? Mit lármáztok, hé! Hus kell nektek? Honnan vegyek, mikor nekem sem adnak? Hanem a bab-főzeléket megosztom veletek. Nagyon jó, fájn étel: úgy meghiztok tőle, mint a mangalicza.

A vérese-fiókák ugyancsak tátották a szájukat. Ferke mindegyikbe belé nyomott egy bab-szemet, és örült, mikor látta, hogy leszaladt a torkán. Egymásután rakta most a szájukba, azok meg pompásan nyeldesték. Ugy jóllaktak, mint a duda. Egy perczre elhagyták a muzsikálást, de aztán ismét elkezdték mind a hatan kórusban:

— Vjj, vjj, vjj! Vjj, vjj, vjj!

Egy hang megakadt... egy vérese-fiók felfordult. Most öten folytatták: de néhány percz múlva megint elfogyott egy hang. Majd négyen, hárman, ketten fujták még, egyre-egyre gyöngébben, míg végre az utolsó is örökre elnémult. Vége volt a »sas-tenyésztésnek«; nem ettek többé babot ezen a világon.

Ferke már nem bánta a madarakat, csak a három krajczárját sajnálta. Sírt is, mérgelődött is, pörölt az egész házzal, első sorban a cselédekkel.

— Miattok nem tarthatok semmit, mint a többiek: sem nyulat, sem madarat, sem más állatot. Itt minden elpusztul!

— Hát mért nem viseli gondját az állatjainak, mint más rendes gyerek? mondá Kata. Ha nem akar fáradni vele, ne is hozzon ide semmit! Nem köll nekünk menaszéria!

— Lesz itt menaszéria is, ha én akarom! kiáltott Ferke dühösen. Kinek mi köze hozzá? Maga csak ostoba kacsát, libát, pulykát szeretne rakásra venni, mert azok is olyan buták, mint maga. Nem kérek én magától tanácsot. Azt teszem, ami nekem tetszik! Tudja?

— Tudom hát, felelt Kata; én bizony ugy se szólok, ha csak a konyhába nem kvártélyozza be az állatjait. Miattam akar a szalonyban is lehetnek, ha az ifjurnak ugy tetszik. Semmi közöm hozzá!

Ugy is volt. Ferke még az-nap nagy drót kalitkával jelent meg, melyben szép mókuska ugrált, és a gyermek-szobába vitte. Kata egy árva szót sem szólt, oda sem nézett. De most meg Lizinek nem tetszett a dolog. Ő pörölt most Ferkével, hogy vigye a mókuskáját.

Ferke persze nem akart engedni. A mama ugy döntött, hogy maradjon hát nappal a mókuska a gyermekek szobájában, de nem szabad kibocsátani, mert a mókuskának jó fogai vannak és mindent össze rág. Ferke esküvel ígérte, hogy a kalitka ajtaját nem nyitja ki egy viláigért sem. A mama elhitte neki és nyugodt lélekkel ment el Málí nénihez látogatóba.

Nem tölt bele fél óra, egész bucsu-járás volt Feriéknél. A pajtások csudájára jöttek a mókusnak. Milyen szépen ült! Milyen gyönyörűen ugrált! Milyen ügyesen ropogtatta a mogyorót! Hét erdőben sem találhatták mását! Ilyen mókuskát nem mutattak be a megyei kiállításon. Most

már szent, hogy az övék százszor szebb lesz, mint volt amaz.

— Hol vetted ezt a mókuskát? kérdé Rontó Pali.

— A szilvási erdőben fogtam, dicsekedett Ferke; egy rengeteg nagy fenyűfán ült; de én fölmásztam és... megvolt a kis Muczi!

— Hogy is ne! gúnyolódott Laczi; talán bizony kalitkástól hoztad le a fáról. Ismerem ezt a kis mókusodat, a Jávor péké.

— Igaz, mondá Szenes Pista; most ismerék rá; én is ott láttam; de a péknél nincs a kalitkában, hanem szabadon jár-kei a házban.

— Aztán a péknek a vállára ugrik, a zsebébe is elbukik és megint előjön, ha hívja. Neked nem teszi meg, tudom, ingerkedék Laczi.

— Dehogyan nem! henczegett Ferke, és rögtön kinyitotta a kalitkát. Ide Muczi a vállamra, ide no! Szaporán!

A mókuska nem kérte magát, hanem egy szökkenéssel a Ferke, Pali és Laczi fején keresztül a szemközt álló szekrény tetejére ugrott. Gyönyörű ugrás volt, mondhatom. A fiúk tapsoltak is neki, csak Ferke mérgelődött:

— A vállamra jer, te czudar! parancsolom. Most én vagyok a gazdád!

A mókuska azonban nem akarta megérteni, hanem a magasban kényelmesen elhelyezkedett a hátulsó lábára és rágesált valamit. Ferke most hajszikolni kezdte, a mókuska a nyitott ajtón a szomszéd szobába szökkent, mire a fiúk — lehetek vagy tizen — utána zúdultak és egész hajtóvadászatot rendeztek. Az állatka most bámulatos ügyességgel felkuszott a csipkés függönyökre és a függöny-tartóru mintegy

gunyolódva nézett le a fiúkra. Ezek sem voltak restek: huzzták, czibálták, tépték a függönyöket, le is estek nagy robajjal, de czélt nem értek, a mókuskát meg nem foghatták. Az most egy polczra ugrott és sorra leütötte a drága majolika-tányérokát és tálakat. A csörömpölésre beszaladt a Lizi. Ugyancsak feljajdult, mikor látta a pusztulást, a földön heverő, össze taposott, rongyokra tépett függönyöket, a cserepeket, a tomboló, ordítózó fiúkat. A kis vörös ördög akkor már a gyönyörű nagy függő lámpás tetején ült és himbálódott, mint valami zöld, harmatos ágon a fenyvesben.

— Jesszus Mária Szent József! sikoltott Lizi. Mit csinálnak itt? Takarodjanak innen! Rögtön, ha mondom!

A fiúknak eszök ágában sem volt mozdulni.

— A mókuskát akarom! kiáltott Ferke. Hess le onnan te! Gyere le, Muczikám!

Fütyentett, csettintett, a pajtások is segítettek.

— Menjenek, ha mondom! Ne bántsák; lejön az magától, ha békében hagyják, mondá Lizi. Fél maguktól.

— De én nem várok, nekem most kell! makacsodott Ferke. Kiszaladt és behozott egy hosszú portvist.

— Mit akar ezzel? kiáltott Lizi. Vigye vissza! Az Istenért, mindent össze zúz!

— Megcsiklandozom a czudart, hát majd leugrik, okoskodott Ferke.

— Ne ne!...

De már akkor az üveg és porcellán ezer darabban hullt le. Nagyon is megtalálta csiklandozni a mókuskával a lámpást is. Lizi kővé meredten bámult a cserepekre. Egy jajsztót sem birt kiejteni.

Annál borzasztóbban sikoltott Ferke barátunk: a mókuska a nyitott ablakon át kiszökött a kertbe. Most üthette a portvissel a nyomát.

Vége volt, örökre vége!

— Maga az oka, maga riasztotta el! ordított Ferke és böggött, ahogy a torkán kifért. Lizi is sirt mérgében. Éppen akkor érkezett haza a Ferke mamája is. Mondanom sem köll, milyen kedvesen volt meglepetve, mikor ezt a pusztulást látta.

No hiszen, szép látvány is volt az, gyönyörködhetett benne!

Ferke a Lizit panaszolta be: ő volt az oka mindennek, senki se más. Csak is az a gonosz Lizi! A fiúk is tanuk rá. A pajtások is segítségére akartak jönni és egyszerre mind a tizen elhadarták, hogyan esett a szörnyü eset. Olyan lárma volt, hogy a szegény mama majd elájult, de a

... MEGCSIK-
CSIKLANDOZOM
... MAJD LEUG-
RIK.

mérges Lizi rendet csinált és kitudskolta a kiabáló fiukat. És most ő beszélt el, mi történt itt. Ferke nem akarta beismerni, hogy ő hibás. Azt mondta: fizesse meg Lizi az eltört lámpást, a majolikát, vegyen új függönyöket és egy másik mókuskát. Mert neki vissza kell adni a péknek, ő csak kölcsönbe kapta. Ha pedig nem keríti elő a mókuskát Lizi kisasszony, husz forintja siratja meg!

— Majd a te zsebpénzed bánja, mondá szigoruan a mama. Ezen túl nem szabad ide hozni semmiféle állatot és három hónapig egy árva krajczárt nem kapsz; de

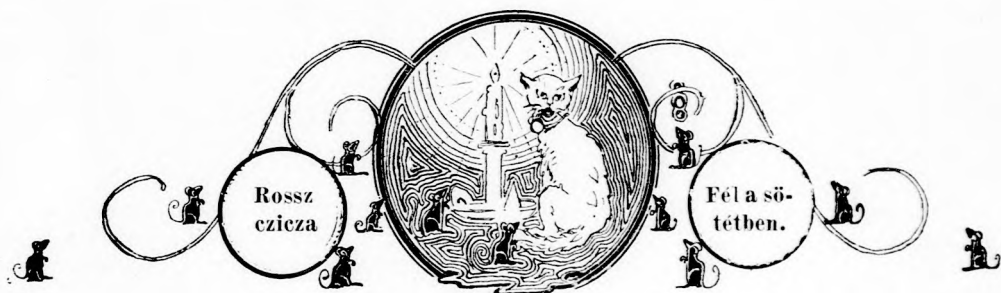
még azon túl sem, ha meg nem javulsz. Ezt jegyezd meg magadnak.

Hiába volt minden kunyorálás és ígértetés. A mama ez egyszer nem engedett és megmaradt ítélete mellett. Ferke persze nem tudott bele nyugodni; morgott, dohogott, mint ha tudja Isten, milyen igazságtalanságot követtek volna el rajta. Gyilkos szemeket vetett Lizire és ha a mama nem látta, az öklével fenyegette:

— Maga az oka! Várjon csak!

És Lizi várt, de jónak látta kitérni Ferke pajtás elől.

(Folytatása következik.)

FÉLŐS CZICZA, VIG EGEREK.

ÜNNEPI KIRÁNDULAS.

(Keppel a 232. lapon.)

— GYI te Villám, Tündér, Csillag! Száguldjatok mint a szélvész, mert különben megsuhintlak!

Erre nem is került a sor. Robogott a könnyü kocsi, szinte porzott az ország-út és Dani, az ostorhegyes, nagy vigan kiáltozá:

— Tíz perc alatt ottan vagyunk! Csak ti lányok kibirjátok!

— Ne félts minket! Birjuk mi.

Igaz is, hogy birták, fürgé lábuk volt mindnyájoknak. Magduska győzte legkevésbé a futást, tehát őt ültették a kocsiba, ami egyébiránt nagy kedvezés is akart lenni

a legkisebbik testvérnek. Csak hogy nem tudom egészen bizonyosan, valjon Magduska úgy titokban nem kívánt-e inkább szerepet cserélni valamelyik lovacskával. Mert szó ami szó, abban a könnyü gyerek-kocsiban mód nélkül kényelmetlen ülés esett. Ugyancsak fogóznia kellett, hogy ki ne pottyanjon egy-egy nagyobb zökkenésnél.

Hja, az uri tisztességért néha bizony meg kell egy kicsit szenvedni.

Most egy kis dombhoz értek. Fölfelé valamicskével lassabban mentek, de így is utólérték Menyus bácsit, aki épp abban az irányban haladt s messziről látta, mint száguldanak.

— Hová, háová gyerekek?
 — Az erdész-lakba ... oszonnára vagyunk hiva a néniékhez.
 — No hát csak lassan, fiaim, különben el nem juttok az oszonnához.

Nagyot nevetve robogtak odább.
 — De furákat beszél Menyus bácsi!
 Lassan menjünk, hogy el ne késsünk!
 Hahaha!

Feljutottak a domb tetejére. Onnan vágatva indultak le. Magduska szinte félt, mert a göröngyös, kátyús uton nagyokat zökkent a kocsí. Szólani azonban röstelt. Pedig jobb lett volna. Mert egyszerre csak nagy csattanás, recsegés, aztán sikoltás hallatszott: a tüzes lovacskák megrándultak, elestek, Magduska pedig nagyot röpült és messzire az ut szélére zuhanva, elterült a földön.

Könnýű kitalálni, mi történt. A könnýű kis kocsí kereke legsebesebb vágatás közben teljes erővel ütődött egy nagy kőbe, eltört s a kocsí fölfordult.

Kész volt a baj. Magduska nagyon megütötte magát, kezét, térdét fölhorzsolta, arca is vérzett. Alig birt talpra állani s az ijedtségtől is, a fájdalomtól is hangosan zokogott. Szó sem lehetett a kirándulás folytatásáról.

Nagy busan ballagtak vissza haza felé. Ujra találkoztak a nyugodtan sétáló Menyus bácsival.

— Jaj, kedves Menyus bácsi! sóhajta Dani. Mennyire igaza volt! Ész nélkül siettünk, hát biz' így nem értünk célhoz!

GYERMEK-BÁL.

(Képpel a czimlapon.)

GYERMEK-bál ez, gyermek-bál!
 Mind a hat pár rendbe áll;
 Ajtó mögött négy szál cigány
 Gyönyörűen muzsikál.

Csárdást, csárdást! Haja hop!
 Magyar táncot ropjatok!
 És utána kényelmesen
 Négyest gyalogoljatok!

Most keringő a soros,
 Ezt követi polka gyors,
 Erre megint egy kis csárdás:
 Jó duhajjos, magyaros!

Kereszt-polka is legyen...
 Hisz' ez pompásan megyen!
 Heje hujja mind rogyásig...
 Vigság völgyön és hegyen!

Szünet van... pihenjétek,
 Ki ne melegejétek,
 Óatosan szürcsöljétek
 Az enyhítő hideget!

TÚZPRÓBA.

— Színmű egy felvonásban. —

Személyek:

Óvári, gazdag háztulajdonos.
 Óváriné, neje.
 Emma (14 éves.) }
 Béla (13 éves.) } gyermekeik.
 Lenke (11 éves.) }
 Ödön (10 éves.) }

Első jelenet.

Óvári, Óváriné.

Óváriné (asztalnál ülve, himziesen dolgozik). Már ismét anyyra elkomolyodtál! Igazán nem tudom mire vélni, hogy mindannyiszor olyan rosszra fordul a kedved, mikor gyermekeinkről beszélgetünk.

Óvári (ki elgondolkodva járt fel s alá, megáll.) Igaz. De nagy okom, van rá. Aggaszt a jövőjük.

Óváriné. — Ugyan mit beszélsz? Hiszen, hála az Égnek, jó módban vagyunk, mindent megtehetünk gyermekeink javára. Ők pedig egészségesek, szépen növekednek, haladnak...

Óvári. — Haladnak, de nem csupán a jóban. Emma ide s tova nagy leány lesz és napról napra erősebben tör ki hiúsága, kevélysége. És ebben Béla, sajna, igazi testvére; csak pazarlás, hivalkodás jár az eszök. A szívök pedig önző, rideg; a szerényebb sorsukat fitymálva lenézik.

Óváriné. — No, no, kedvesem, talán nagyon is sötéten látsz... Azt meg elfelejtetted, hogy Lenke, Ödönke...

Óvári. — Nem felejtkezem meg semmiről. Még azt is megvallom, hogy részben magam vagyok az oka. Nagyon is jó dolguk volt, én magam is tejben-vajban fürösztöttem őket. Hát persze úgy gondoltam, miért ne tenném őket boldoggá, mikor módom van benne? De most már vége.

Óváriné (meglepetve.) Vége? Minek van vége? Nem értelek.

Óvári. — Majd megérted. Derűre ború. Komoly dolgot kell tudtadra adnom.

Óváriné. — Szinte félek... Tán csak nem akarsz szomorúságot okozni kedves gyermekeinknek?

Óvári. — Hm! Nem mondhatom meg előre neked sem, de bizzál bennem. Alig ha nagyon megőrülnek neki. Hol vannak?

Óváriné. — Éppen ozsonnálnak.

Óvári. — Kérlek, szólj be hozzám, ha elkészültek és ide jönnek. (El a jobboldali ajtón.)

*

Második jelenet.

Óváriné, majd **Emma, Béla, Lenke** és **Ödön.**

Óváriné. — El nem tudom képzelni, mit akar tudtokra adni. Szinte aggaszt, hogy nem közli előre velem. Máskor mindig megtette. Talán csak nem akarja igazán megszorítani a gyerekeket? És mivel? Igazán nyugtalanít. (A baloldali ajtóhoz megy és kiszól.) Gyerekek, ha elkészültetek az ozsonnával, jőjjetek ide!

Lenke (kezében egy darab kalácssal belép.) Már épp elvégeztük.

Ödön. — Nagyon jó volt a csokoládé!

Emma. — Mit paranzolsz kedves mama?

Óváriné. — Maradjatok itt. Apa akar valamit mondani.

Mind. — Mit? Mi az ujság, kedves mama?

Óváriné. — Nem tudom magam sem. De úgy látszik, apácskának valami fontos közölni valója van.

Béla. — Ó, én már sejtem, legalább a magam dolgát. Minap említettem apácskának, hogy bizony már vehetne nekem is olyan kis pony-lovat, amilyen Elemérnek van. Hiszen mi gazdagabbak vagyunk.

Ödön. — De Elemér három évvel öregebb náladnál.

Béla. — Az nem baj. Lehet nekem már most olyan mulatságom, mint másnak husz esztendőskorában. Fogadjunk, hogy apácska már meg is vette nekem a ponyt.

Emma. — Nem bánom. De akkor én is megkapom azt a gyémántos melltűt, amelyet tegnap az ékszerész boltjában láttunk.

Lenke. — Jaj te! Hiszen olyan még mámacskának sincs!

Óváriné. (ezalatt a jobboldali ajtóhoz ment és kiszól.) Itt vannak már mindnyájan.

*

Harmadik jelenet.

Voltak. Óvári.

Emma } (vidáman a belépő Óvári felé
Béla } sietve) Jó estét, apácska! Itt
Lenke } vagyunk mindnyájan. Miért
Ödön } hívtátál? Valami kedves meglepetés lesz ugy-e?

Óvári (igen komolyan.) Nem, fiaim, most az egyszer nem az lesz. (Leül.) Igen komoly mondani valóm van. Üljetek le és figyeljétek. (Megteszik.)

Béla (busan félre.) No, úgy látszik: nem a ponyról lesz szó.

Emma (szintén úgy.) Alig ha nem megint a nevelőnő árulkodott. Kiállhatatlan! No, majd kiüldözöm a házból!

Óvári. Amit hallani fogtok, az nem lesz kellemes, nem fog örömötökre szolgálni. Nekem is nehezemre esik, hogy megmondjam, mert eddig mindenkor arra törekedtem, hogy minden bajt és szomorúságot távol tartsak tőletek. Nem tudom, elértem-e célomat, boldogok voltatok-é eddig?

Mind. — Ó, hogy ne, kedves apa! Nagyon boldogok vagyunk.

Óvári. — Mindig megvolt mindenetek, amit kívántatok?

Mind. — Meg bizony! Hiszen ti oly jók vagytok, kedves apa, édes mama!

Óvári. — Csak hogy a mi jóságunkkal ezentul már egymagával köll beérnetek. Tudjátok meg a szomorú valót... tönkre vagyok téve, elvesztettem vagyonomat.

Óváriné (ijedten.) Micsoda? Mit beszélsz? Lehetetlen!

Óvári. — Tudom, kedvesem, hogy téged is meglep. Neked sem szóltam, előtted is titkoltam, amíg csak lehetett. De ha figyelsz szavaimra, meg fogsz érteni mindent.

Óváriné (félre.) Azt hiszem, már kezdem is érteni.

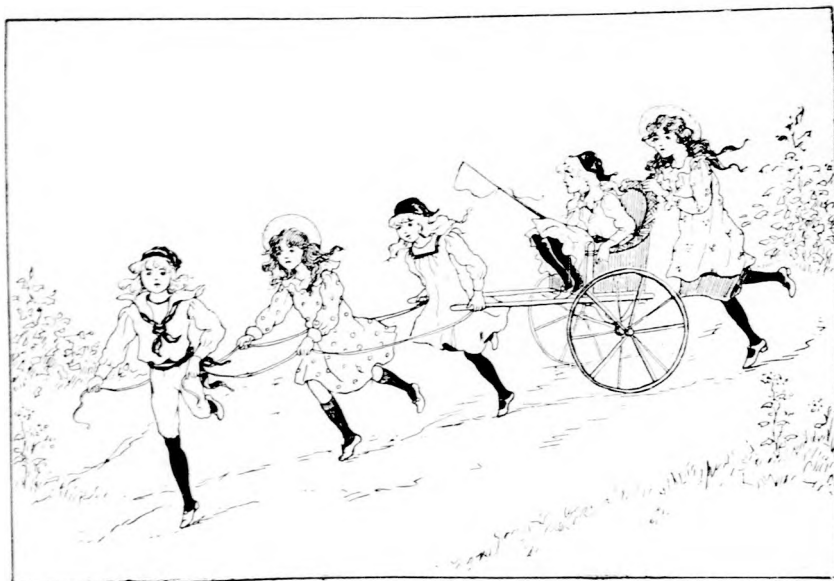
Béla (ki egy ideig, úgy mint testvérei, álmélkodva nézett apjára.) Kedves apa, nem egészen értem, amit mondtál. Én tudom,

hogy igen gazdag vagy... hát ha vesztettél is valamit, az talán nem olyan nagy baj.

Emma. — Persze! Ha talán a nevelőnőt el is kell bocsátani, azért én még nem fogok busulni.

Óvári. — Tévedtek, nem holmi apró vesztéséről van szó. Mondtam, hogy teljesen tönkre jutottunk, minden vagyonom oda veszett.

Emma. — De ez a szép nagy házunk megmarad, ugy-e? Itt lakunk ezután is?

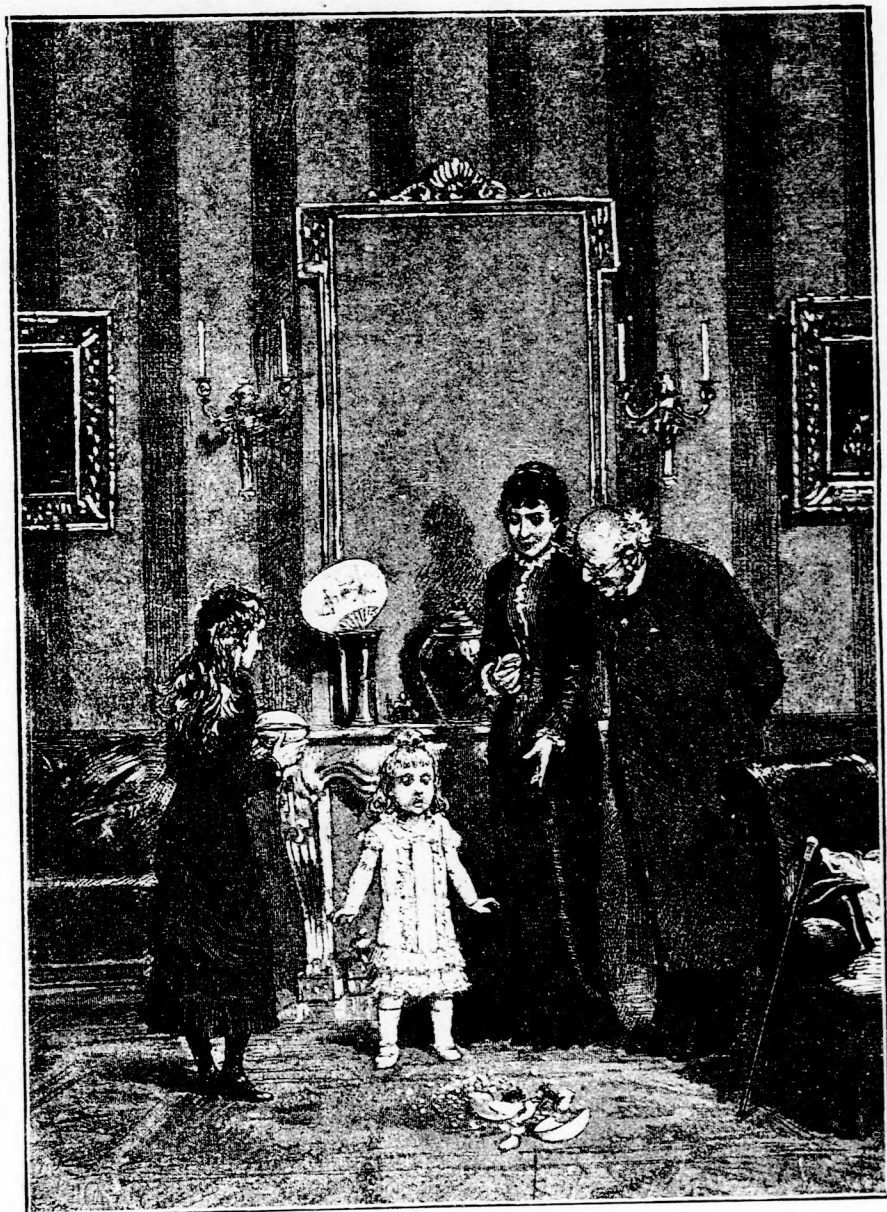
ÜNNEPI KIRÁNDULÁS. (Lásd a 229. lapon.)

Óvári. — Szó sem lehet róla. A ház is dobra kerül, ki kell hurczolkodnunk és valahol a külvárosban keresünk olcsó lakást. Azután pedig utána kell látnunk, hogy megkeressük mindennapi kenyerünket. Nekem a polgármester már ígért egy szerény kis hivatalt; de olyan csekély lesz a fizetésem, hogy abból meg nem élhetünk. Anyátok egy divatárus-boltban fog dolgozni. Nem gondoltad, ugy-e, kedvesem, hogy valaha még ilyesmire is kerüljön a sor!

Óváriné. — Már ezt csakugyan nem képzeltem! De ha a Gondviselés úgy rendelte, zugolódás nélkül fogadom.

Óvári. — Tudtam én, hogy számíthatok reátok. Mindnyájunknak vállvetve kell dolgoznunk. Azért tehát, kedves fiaim, ti is dologhoz fogtok látni, mint más szegény gyermekek. Vannak hasznos mesterségek, amelyekkel már ti is megkereshetitek a kenyereteket.

(Folytatása a 234. lapon.)

ELTÖRÖTT A TOJÁS! (Lásd a 238. lapon.)

(Folytatás a 232. laphoz.)

Béla (daczosan, majdnem megvető hangon.) Szép is volna! Talán bizony varga-inasnak menjek!

Óvári. — Varga-inasnak nem, mert attól már elkéstél: már öreg vagy, hogy ott kezdjed. Hanem boltos-inas leszel és idővel, ha iparkodol, önálló kereskedő lehetsz. Már beszéltem is egy ismerős fűszer-kereskedővel, aki felfogad, igen jó föltételekkel. Lesz teljes ellátásod és néhány havi gyakorlat után már egy kis fizetésed is.

Béla (keserű gúnnyal.) Nagyszerű! És majd méregetek szolgálónak, parasztnak lisztet, gyömbért, cukrot, kávé, gyertyát... reggel kisöpröm a boltot...

Óvári. — Az mind úgy lesz. Hogy a gazdád meg legyen veled elégedve, jó kedvvel köll teljesítened mindent, amit parancsol.

Béla. — Ó, ez igazán gyönyörű lesz!

Óvári (szigoruan.) Valóban gyönyörű, mert így meg fogsz élni a magad munkája után. En nem adhatok neked egy fillért sem. Ugy gondolom, csak örülhetsz, ha enyhítheted szüleidnek a gondját, öregségünkre pedig majd gyámolíthatsz.

Béla (daczos komorsággal.) Hogy is ne! Roppantul örülök, hogy boltos-inas lehetek! Abból ugyan semmi sem lesz! Hogy mindenki nevéssen rajtam! Inkább világgá bujdosom! (Elrohan.)

Óváriné. — Emmáról is gondoskodtál már valami módon, kedves férjem?

Emma (hetykén.) Remélem, nem olyan formán, mint szegény Béláról.

Óvári. — Számodra még nem találtam biztos helyet. Ha jobban ki volnál képezve, adhatnál leczkéket kisebb gyermekeknek. Csak hogy te mindig inkább a cifrázkodáson, mulatságon járattad az eszedet, keveset haladtál tanulmányaidban, a zongorán is nagyon gyarlón kalimpálsz. Arról tehát szó sem lehet, hogy az ismereteid után megélhess.

Óváriné. — Azt magam sem hiszem. De hát mitevő lehet?

Óvári. — Szolgálatba állhat.

Emma (felpattanva.) Talán bizony szolgálónak szegődjek? Ilyen szégyen!

Óvári. — A becsületes munka soha sem szégyen, csak lelki-ismeretesen teljesítsük, amire vállalkoztunk. No, közönséges szolgálatba nem állhatsz be, mert nem tudsz semmiféle munkához, még talán a tüzet sem tudnád megrakni. Hanem van olyan foglalkozás is, amelyet jól végezhetsz. Gazdag családok a kis gyermekek mellett tartanak ilyen fiatal leányokat, akik a kicsinyekre gondot viselnek, öltöztetik, sétáltatják. Majd találunk számodra ilyen helyet.

Emma. — Hogyan? Pesztonka legyek? Én! Én!...

Óvári. — Igenis te, mivel egyébbre nincs képzettséged; így pedig könnyíthetsz a szüleid dolgán.

Emma (hevesen.) De hisz' ez szörnyűség! Talán bizony holmi kényes, makranczos, nyafogó gyermeket mosdassak, öltöztessenek, mikor eddig engem öltöztetett a szobalány! Az lehetetlen! Azt nem teszem! Nem, nem!

Óváriné. — Édes lányom, gondold meg, hogy szerencsétlenségbe jutottunk s most nektek is kötelességetek, hogy segítsetek amint tudtok.

Emma. — De én nem tudok, nem akarok. Ó! Hát eddig minden csak hitegetés volt, hogy most annál boldogtalanabb legyek! (Elrohan.)

*

Negyedik jelenet.

Voltak, Béla és Emma nélkül.

Óvári (Emma után nézve, szomoruan nejehez.) Lásd, kedvesem, ezt sejtettem, ettől féltem! A jólét, melyben eddig éltek: önzővé, szivtelemmé tette őket. A szerencsétlenségben csak magukra gondolnak, az igazi szeretetnek egyetlen hangját sem hallottuk tőlük, a gyermeki háládatosságnak, kötelességnek legkisebb jelét sem adták!

Óváriné (sóhajtván.) Valóban nem hittem volna!

Lenke (ki eddig Ödönnel együtt csöndesen, de élénk figyelem jeleit adva ült, Óvárihoz siet és megöleli.) Apácska, kedves jó apácska, nagyon szomorú vagy?

Óvári. — Az, édes gyermekem. Nagy szomorúság ért éppen most.

Ödön (szintén atyjához simulva.) Emma és Béla szomorítottak meg? Ó! Ne haragudjál rájuk... ők szeretnek ám téged, kedves apácska... Ugy-é Lenke?

Lenke. — Hogy ne! Mikor a télen beteg voltál, apácska: akkor Emma sokszor sirt, ha az orvos rossz hírt mondott.

Ödön. — És Béla is mindig aggódott. Nem volt kedve semmi játékra, engemet is mindig intett, hogy csöndesen legyek.

Óvári (megsimogatva őket.) Nagyon szép tőletek, hogy védelmezitek, mentegéteket őket. De sajnos, saját viseletök nagyon ellenők bizonyít.

Lenke. — Meglásd, apuska, majd bocsnatot fognak kérni. És... és... kedves apácska, talán jobb is lesz, ha Emma itt-hon marad. Hiszen a háznál is csak kell valaki. Hanem én, én elmehetnék valami hasznos keresetre, amelyet Emmának tervezél ki. Ó, én nagyon szeretem a kis gyermekeket, tudok is velök bánni, játszani.

Óváriné. — Csak hogy nem pusztá játékról van szó, hanem nehéz kötelességről, mely sokszor igen terhessé válhat; tünnöd, szenvedned kellene.

Lenke. — Szívesen fogok tünni, szenvedni, ha valamicskét segíthetek rajtatok, kedves jó szüleim, akik eddig olyan boldoggá tettetek.

Ödön. — Hát én... én nem tehetek semmit? Én sem vagyok már olyan kicsi, hogy ne kereshetnék valami kevéskét.

Óváriné. — Mibe foghatnál még te, kis fiam?

Ödön. — Hát... hát... nem tudom... de valamit mégis ki lehetne találni... Például, minden reggel látom, hogy egy kis fiu hozza az apácska hírlapját... hát nem lehetnék-e én is olyan ujság-kihordó?

Óvári. — Nagyon korán, hajnalban kellene ám fölkelned s óráig járnod-kelned minden nap; ugyancsak fárasztó volna ám a mesterséged.

Ödön. — Az nem baj. Erős vagyok és szívesen fáradok, csak kereshessek valamit, hogy nektek segítsek.

Óvári (megöleli Lenkét és Ödönt.) Kedves jó gyermekeim! A ti szívetekből igazi szeretetet szól. De ne féljete, nem kerül rá a sor.

Lenke. — Ó, hát csak Emmától és Bélától fogadjátok el a segítséget?

Óvári. — Tőlök sem. (Óvárinéhez.) Kedvesem, ugy hallom, mint ha itt a szomszéd szobában beszélgetnének.

Óváriné (az ajtót kinyitva, kiszól.) Emma, Béla! Jőjjetek be!

*
Ötödik jelenet.

Voltak, Emma, Béla.

Óvári (a zavartan közeledő Emmához és Bélához.) Kár, hogy itt nem maradtatok. Láttátok és hallottátok volna két kis testvéretek áldozat-készségét. A balszerencse perceiben tűnik ki, hogy kiben mi lakozik igazán. No's, szomoruan győződtem meg, hogy bennetek az önzés elfojtja a nemesb érzéseket, ti csak bánatunkat fokoztátok, ha csakugyan olyan csapás ért volna, amelyet említettem.

Óváriné (színlelt meglepetéssel). Ha ért volna? Tehát?...

Óvári. — Hála az Égnek, semmi baj sem ért. Csak próbára akartam tenni gyermekeinket. Lenke és Ödön fényesen kiállták a tűzpróbát, de Emma és Béla csúfosan bele buktak.

Emma (röstelkedve és akadozva.) Kedves apa... én... izé... én...

Béla (szintén.) Igen... hiszen... ha éppen...

Óvári — Igenis, titeket a jólét nem arra ösztönzött, hogy háladatosak, nemes gondolkodásuak legyetek. No's, hát módját ejtem, hogy megtanuljátok. Nehány évig nem fogtok itthon pompában és kényelemben élni, hanem szigorú nevelő-intézetben, kemény fegyelem alatt. Ez büntetés is, de javatokra is fog válni.

Emma (megtörve.) Megérdemeltük, kedves apa... csak szívedben bocsásd meg! (Kézét csókolja.)

Béla (szintén.) Igen, és azután legyen meg a te akaratod!

— Fügöny legördül. —

HÁROM OZSONNA.

— Két képpel. —

A szakácsné a konyhában csak egyet főzött. Azaz voltaképen még ezt az egyet sem főzte, igen nagyon nagy bosszúságára Esztikének és Lilikének, akiknek a mama épp most mondá:

— Csak játszatok még tovább. Még nincs itt az ozsonna ideje.

Még nincs! Az lehetetlen! Lilike mélységesen meg volt győződve, hogy már itt az ideje. Hiszen dél óta már olyan nagy idő mult, van már talán husz órája is, ha nem kilencz vagy még több. Esztike talán inkább tisztában volt ugyan az órák iránt, de arra nézve teljesen egyet értett hugoskájával, hogy már nagyon jól esnék az ozsonna. Legkivált mikor a mai ünnepnapra csokoládét fognak hozni, pompás tejszín-habbal.

. . . MEGTRAKTÁLTA A KIS RUCZÁKAT. (Lásd a 237. lapon.)

És most még várjanak! Borzasztó!

Akár milyen borzasztó, egyebet még sem tehettek, mert a mamával nem lehet alkudni. De már azt a tanácsot, hogy játszanak szépen tovább, nem követték. Van is az embernek kedve játszani, mikor bosszus, durczás, duzzog! És még attól is kell félni, hogy ha a mama ezt észre veszi, baj lesz belőle, még bizony büntetés is lehet a vége.

— Menjünk ki az udvarra, szólta az óvatosabb Esztike.

Kimentek s ott ögyelegtek nagy kedvetlenül. Végre eljutottak a baromfi-udvarba is. Ott látták a kis Veronkát, a kulcsárné lánykáját, amint kezében tálaeskával vigan baktatott az udvar hátsó része felé.

— Hová mégy Veruska? kérde Lilike. Az ozsonnát viszed ugy-e?

— Ó nem! A kis ruczáknak viszek ozsonnát. Anyácskám meghagyta, hogy el ne felejtsem.

— Te pedig már bizonyosan ozsonnáz-tál, szólta Erzsike.

— Nem én ... anyácskám nincs itthon.
 — Ó! És mikor jön haza?
 — Nem tudom.
 — Szörnyűség! Hát ha csak estére jön meg! Szegény Veruska! Mennyit fogsz odáig sírni!

Veruska nagyot bámulva nézett rájuk, aztán még nagyobbat nevetett.

— Dehogy sírok! Majd megjön anyácskám, nem feledkezik ő meg rólam. De én sem ám a ruczácskákról!

Vigan ment odább és megtalálta a ruczákat. (Lásd a képet a 236. lapon). Esztike és Lilike megszíról nézték.

— Boldog ruczák! sóhajta Lilike. Ők már ozsonnálak.

Esztike másra gondolhatott, mertamint Veruska nevetve ott hagyta őket a faképnél. Esztike elvörösödött, mint akinek szégyelni valója van.

— Mi bajod? kérde Lilike csodálkozva.

— Az, hogy ... nagyon röstellem, amit beszéltünk. Tudod-e Lilike, hogy mi ugyancsak csunyán viselkedtünk?

— Ó, ugyan miért?

— Láttad Veruskát, milyen vidám. Nem is tudja, mikor jön meg a mamája, mégsem duzzog. Mi a rendes időt sem akartuk megvárni és durczáskodunk, míg Veruska, bár maga is éhes talán jó kedvűen teljesíti mamája parancsát.

Ezt Lilike is megértette és belátta.

— Tudod mit, Erzsike? Most menjünk haza és kérjünk szépen bocsánatot a mamától.

Megtették, a bocsánatot megkapták és ekkorra már az ozsonna is elkészült. A mama nem haragudott, tehát nem volt

semmi baj. És mégis a kis Lilike olyan formát tapasztalt, mint ha az a pompás habos csokoládé nem izlenék neki annyira, mint előre hitte.

Csak kavargatta, kavargatta, gondolkozott s végre megszólalt.

— A ruczák megozsonnálak ... mi is ozsonnálunk ... szegény Veruska pedig talán estig fog várni!

— És akkor is csak egy kis vajas-kenyeret kap, mondá Esztike. Igazán, én is sajnálom.

A mama mosollyal szólt:

— Pusztá szóval sajnálkozás nem ér sokat; nagyon olesó portéka. Ti pedig hálával is tartoztok a jó kis Veruskának. Csak tőletek függ, hogy neki is legyen mindjárt éppen olyan ozsonnája, mint nektek magatoknak.

— Igen, én meghagyom a csokoládém felét, szólt Erzsike. Meg egy darabka süteményt is.

— En is, én is! mondá Lilike. Aztán elvisszük neki. Ugy-e szabad, mamácska?

— Természetes.

Most már nagyon izlett mind-kettőjüknek az ozsonna. De mégis álltak szavuknak. A két fél-esészből teli esésze került s komolyan és büszkén vitték Veruskának, aki ugyancsak jóízűen itta meg.

— Nagyon jó volt! De nem is tudom, miért kaptam? szólt a kicsike.

— Fizetségül, mert megtanítottál, hogy duzzogás nélkül fogadjuk szüleink szavát még akkor is, mikor nem egészen kedvűnkre szolgál.

... BÜSZKÉN VITTÉK.

ELTÖRÖTT A TOJÁS!

(Képpel a 233. lapon.)

ISMÉT, ismét földerült hát
Husvét boldog ünnepe:
Iskolának, tanulónak
Vidám, kedves szünete!

Rég elmúlt már a Karácsony,
Édes otthon újra hív.
Szinte repül haza-felé
A vágyó gyermeki szív.

Harmad-napja már, hogy Imre,
Ismét haza-érkezett;
Körül fogja a szülei
S a testvéri szeretet.

A hétfői öntözgetés
Jutalma új, söt csodás:
Piros, tarka, és hegyébe
Különös czukor-tojás.

Kinyitható, becsukható,
Benne bárány szép fehér...
Rózsában ül; — egy kicsike
Oltárképpel is felér.

Ezt kapja majd jutalomkép
Az öntöző Imrike:
Izának nagy is e fölött
A testvéri öröme.

Mind-untalan kézbe kapja,
Rongálja szem-látomást...
Nyitogatja, csukogatja
A husvéti dísz-tojást.

Inti nagyapja és anyja:
»Iza, csínyján bánj vele!«
»Óvatos légy — mond Aranka —
Ne tekints folyvást bele!«

Egyszerre zsupsz!... Jaj Teremtőm!
Földre pottyant a csodás,
Kinyitható, becsukható
Fehér-bárányos tojás.

Épp hogy hallották már Imre
Jövésének a nesztét:
Földre pottyant, elzúdott,
Száz darabra hulla szét...

Ámde azért megöntözte
Imrike az ő hugát...
Csak hogy ez sokkal bővebben
Könyeivel... önmagát.

KÉPREJTVÉNY.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja
jutalom-nyereményül a következő művet:

„Tündérmesék“.

Össze gyűjtötte **Forgó bácsi**. (A „**Forgó bácsi könyvtára**“ című sorozat egyik önálló kötet.)

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLVIII. köt. 13-dik szá-
mában közölt rejtett szavak megfejtése:

L	I	P	Ó	T
I	R	É	N	
P	É	CS		
Ó	N			
T				

Helyesen fejtették meg: Harkányi Sándor, Mérey Ágosta, Lányi Viola és Tivadar, Plotényi Tóni, Jákó Jánoska, Moesz Ilonka, Pintér Rózsika és Margit, Saláth Ilonka és Irmuska, Kövesy Rudi, Jánosi Anna és Dódi, Ordódy Irénke

és Laczika, Unger Béla és Ervin, Kremzír Alice, Edith és Ernő, Richter Vilma, Németh György, Steiner János, Lévai Ilonka és Irénke, Robitsék Edith és Anna, Hunfalvy Livia, Wámoscher Lujza, Gyémánt Ilona, Záborszky Dezsőke, Eckstein Irma és Margit, Michel Jolánka, Freund Berta, Frankl V. Frigyes, Zwibach Ernő, Viczián Etelka, Nékám István és Ervin, Hirschler Jolán, Szelke Hajnalka és Józsi, Sigray Béla, Pali és Pista, Flamm Erzsike, Sárkány testvérek, Szemők Katicza és Maricza, Taubner Margit, Tölgyi Sándor (leveled példányul szeretném megmutatni sok olvasó társadnak; kevesen irnak oly gondosan és tisztán. Örömmel tellett benne. *F. b.*), Ferenczy Erzsike, Gráner Stefi, Márta és Hilda, Madarassy Géza, Lányi István és Rudolf, Imrédy Kálmán és Károly, Kreibik Sándor, Wagner Irénke és Évike, ifj. Nagy Elemér, Gutmann Irma, Hecht Margit és Piroška, Balási Erzsike, Jamniczki M. (a te kereszt-neved nincs tovább? *F. b.*), Vanesó Anna, Zubor Imre, Straširbka Modesta, Rosenberg Irma, Schlichter testv., Bónis Berta, Krammer Erzsike és Boriska, Kubinyi Dárius, Taub Ilonka, Csippék testv., Peőcz Magda, Neumann Rudi, Schlesinger Malvina és Ella, Weisz Sándor és Ödön, Csizék Ilona, ifj. Kossaczky Oszkár, Kristóffy Andor, Zakár Margit, Ilona és Lajos, Szent-Ivány Karola, Diamant Róza, Robiesek Béla, Ficzek Mariska, Rácsay László, Hagymássy Lajos, Koch Nándor, Hauer Lajos, Áchim Mariska, Bachrach Livia, Réta Vilma és Miczi, Botka Lajos és Andor, Viesenberg Lajos, Somogyi Sándor, Árkay Masa, Steinhübel Ödön, Demeter Tibor, Denk Gusztáv, Hollaky Leo, Stancsa Miczi, Emike és Gyula, Salamon Gyula és Ernő, Istók Barna, Lichtmann Imre, Krausz Géza, Piller Géza, Freyler Editke, Bolyváy Miklós, Weldin Oszkár és Sándor, Bartal Andor, Szentpétery Gyula, Millián Annuska és Béla, Máriássy Ilona és Anna, Schulek Erika, Flesch Károly, Katrenyák Mariska, Hegedüs Márta, Jolán és Ernő, Kovács Alajos, Kohn Elvira és Bella, Fuchs Szerénke, Roth Adél, Michalik Ilonka, Deutsch Ármin, Jókai István, Morsin Endre, Klein József, Jurka Bazilka és Salvator, Ghyeczy József, Angyal Irma, Lukács József, Fekete Kálmán, Piso Emilka és Ilonka, Benedek Dénes, Bogisich Imre, Mészáros Zsófi, Szukováty Imre, Löbl Paula, Heinrich Alice, Szinyei-Merse Zsiga, Berczelly Jerta, Pongrácz István, Földváry Ferencz, Jármay Károly, Bayer testvérek, Zombory Zoltán, Rákosi György, Riesz Kornél, Mihályi Ernő és Zoltán, Richon Ernő, Schwarz Magda és Béla, Rothfeld Vilma, Juliska és Márton, Bakofen Mór és Róbert, Kovácsy Zoltán, Tichl Leona, Przybilla Jenő, Dalmady Irénke, Várady Bözsike, Muresán Kornélia és Adrián, Gonda Lajos, Tóth Emil, Szabó Frigyes, Bolyó Pálma és Károly, Molesány Adélka és Gáborka, Scharff Ilonka és Gyula, Kemény Béla, Kovács Ilonka és Miklós (hiányosan).

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörtént, nyertes lett: *Jákó Jánoska*, *Nagy-Kikindán*, kinek a jutalom-könyvet (*Történeti elbeszélések*, az ifjuság számára írta *Remellay Gusztáv*; két könyvomatú képpel, színes kemény táblába kötve) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« XLVIII. köt. 12-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Jármay Károly, Salamon Gyula és Ernő, Lederer Irma és Sarolta, Istók Barna, Hajnik Viola és Lilike, Czinder Lala, Ghyeczy József, Földváry Ferencz, Mészáros Zsófi, Grünbaum Margitka.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

A Szt. Husvét ünnepének alkalmából ismét annyi felől vettem jó kívánságaitok nyílvánítását, hogy én azokra külön-külön felelni képtelen vagyok. Fogadjátok tehát együtt és közönségesen hátas szeretetemnek és viszonzó köszönetemnek meleg kifejezését. Boldog ünnepet mindnyájatoknak!

Forgó bácsi.

*

Pásztor Elemér. Késérő a megismerés, de hasznos. Biztos vagyok felőle, hogy a szomorú tapasztaláson okultál. — **Jurka Bazilka és Salvator, Földváry Ferencz.** Semmi ezélja az olyan kérdezősködésnek: milyen lesz a következő elbeszélés? Elég legyen annyi, hogy azon iparkodom, mentül vonzóbb s épületesebb olvasmányokat nyújtani a »Kis Lap«-ban. — **Frankl V. Frigyes.** A rejtvényeid jók, de nincsenek helyesen föladvá. Mem a bennök felhasznált betűk számát, de igenis azokat a kockákban szétszórva kellett volna feltüntetned. Így megigazítva, a közlendők sorába igattam. — **Lángi Rózsika.** Hiszen a sok ezer olvasó társaid közül egynek sem adok utasítást a megfejtésre. Ami kis utba-igazításra épp szükséged van mint kezdőnek, azt a környezettedben valamely tapasztaltabb jó bácsi vagy néni megadhatja. — **Hiesz Ferike.** Irkából kitépelt papírosra írni levelet semmiképp sem illik. Írásod csinos. — **Gyémánt Ilona.** Nem ment arra a küldeményre annak idején válasz? — **Rosenberg testv.** Hiszen nem mindenik kockára jut értelm. Csakis az ilyeneket fogadhatom el. Az egy víz-szintes és az egy merőleges sor magában nem elég. — **Naschitz Bella.** Ha neved későn érkezik be, az utólagos jelentkezők sorába kerül. — **Radisics Elemér.** A csinos képecskéket egy szegény füesknának ajándékoztam, ki azokon nagyon megörült. — **Deutsch Kornél.** Apáddal egyszer meglátogathatnál. Szívesen fogadlak. — **Gráner Stefánia, Márta és Hilda.** A rejtvényeidet közül egyet sem lehet megérteni. Fölfejteti u. l. jobban tudjátok, mint megszerkeszteni. — **Fövenyessy Pali.** Ügyesen

rajzolt, tulságosan könnyű képrejtvény. A másik ellen csak az a kifogásom, hogy én velem foglalkozik. Ha Budapestre jössz, szívesen látlak. — **Telléry Jolán.** Messze Indiákra vetett sorsod. Bombayból küldött leveledet megilletődéssel olvastam, s fogja megilletődéssel olvasni a »Kis Lap« minden kis híve, midőn a többi között ezeket irod: »Itt a feketék hazájában olvasom a kedves lapocskákat, mely oly szép versekkel s beszélyekkel van tele. Olyan jól esik hűn szeretett hazából hetenként hírt kapni. A szt. karácsonyi ünnepek ott hidegek voltak, míg mi színes, üde virágok közt élveztük. Szép az örökös tavasz, de az én szívem mégis jobb szereti a szép Magyarhont... Kívánom, mentül előbb kerülj ismét vissza a szeretett hazába, melyet a világon nem pótol semmi. Boldog napod lesz az teneked, annak a »hű magyar leánynak, aki hazájáért él-hal.« — **Vancsó Anna.** Magad eszelted ki? Mert ügyes ám. — **Pruzsinszky János.** A tiednek is az a hibája, ami a *Rosenberg testvéreké* (l. az előző lapon.) — **Suska Bazilka és Salvator.** Majd küldtök ti még jobbat. Már annyit látok, hogy helyes nyomon jártok. — **Engelmann Olga.** A munkának mi a cz.mé? Annak idején kell hogy ment legyen rá válasz, ha megkaptam. — **Szilágyi Évike.** Amily váratlan, de annál kedvesebb örömömre szolgál a te szíves megemlékezésed: épp oly melegen veszek részt a te gyászodban, melyet annak idején, más helyen, ki is fejeztem. — **Mansfeld Nora.** Jól esik olvasnom, hogy szerencsésen fölépültél. Nem hagyhatom említettlen a te csinos írásodat, takaros levélkédet. — **Timár Stefánia.** Tán sikerül, ha van még belőle. — **Taubner Margit.** Azt a nevet annyira sűrűn használják föl mindenféle rejtvényekre, hogy még a legfogasabb sem nyújt már nehézséget. Más névvel tégy kísérletet. — **Viczián Etelka.** Hiszen az a város az én régi hazám, bárha nem szülőföldem is. Ott éltem boldog gyermek-éveimet. Levélkédek örültem. — **Dorgó Mariska és Pap Liszka.** A két hű kis barátnc sorait kedvteléssel olvastam. Legyen is tartós az a szeretet és hűség, mely szíveiteket egymáshoz csatolja. Ugy is lesz, mert legtartósabb a gyermeki korban szőtt barátság. — **Schwarz Bandi.** Alkalmadtán közlöm. — **Katrenyák Mariska.** Az egyiket besoroztam. — **Friedman Gyuri.** Kár volt nem szólnod. Örültem volna személyesen is megösmernedni véled. — **Berczelly Jerta.** Minden koczka-sornak kell valamely érteményt nyújtani, még pedig a merőlegesek és vízszintesek egy-azon eredményt mutassák. — **Augustin testv.** A »Kis Lap« rajzművésze önálló képeket akarván készíteni, a beküldött eredetiekből csak egyes részleteket használ fel. — **Kreibik Sándor.** Kettejét besoroztam. — **Janniczky M.** A »K. L.« mindenik kötete egy fél évet jelent. Ha kiszámolod, hány a félév: rátérhetsz arra is, a »K. L.« hány éves. M. a te keresztneved? —

Gutmann Irma. Vettem a névjegyet, bár az aláírott név mellett, amely nekem becsesebb, külön czélja nincs. Vagy igen? Akkor kérem a fölvilágosítást. — **Wagner Irénke és Évike.** Kerten írjátok alá a levelet, s ebben csak egyötök beszél az első személyben. Melyötök írta? S melyötök volt orbánczban beteg? Az a vörös írás úgy látszik a skarlát-betegségnek valami maradványa. Mért használjátok ezt a szemrontó vörös tintát? — **ifj. Nagy Elemér.** A rejtvényed tárgya politikai színezetű s ez okból nem közölhető. — **Tisza-Földvárról** (ha ugyan azt a nevet jelenti a pecsétmázolvány a lev. lapon) a két utóbbi rejtvénynek helyes megfejtését kaptam, de a kis széles, aki megfejtette, a nevét kifelejtette a sorai alól. Tán erről magára ismer s beküldi még egyszer. — **Kremzír Ernő és Imre.** Meglehet, hogy más Kremzír testvéreknek szólt a megrovás. Ha ábécze-rendben volnátok mind bejegyezve, könnyen rá is lehetne akadni. De így sok időbe telnék kikaparni a sok ezer név közül. A hibáztatásnak minden esetre volt alapja. Ha nem titeket illetett, csak annál örvendetesebb rátok nézve. Bolmány és Baranya vm. ugy-e bár Magyarországon vannak? Hát mikép kerül a leveletek borítékára az a német »Pachtung«? A jó magyarnak *mindenben* illik magyarnak lennie. — **Guckler Rózsí.** Így feladva bizonyos rendszer nélkül, nincs aki megoldja rejtvényedet. Hiszen ily módon akár az egész szótárt adhatnád fel, mint amelyben benne foglaltatnak Vörösmarty, Petőfi, Arany, Eötvös, Kemény s Jókai munkái is, és ezeken kívül még sokkal sokkal több. — **Ádámffy Elek.** Köszönettel vettem s át is szolgáltattam. Rejtvényeiből néhány meg fog jelenni. — **Ferentzy Editke.** Jól esett olvasnom a te vidám csevegésedet. El is várom, hogy meglátogass, ha fölkerülsz a székes fővárosba. — **Rothfeld testv.** A nagy jutalom-pályázat el nem marad. Nyáron lesz kihirdetve, midőn több az érkezések a földadat kidolgozására. — *Több levélről a jövő számban.*

ROVÁS.

A *F. K.* soraiban foglalt megfejtéseket, a levele hanyag külseje miatt, tekintetbe nem veszem. **F. b.**

JÓ SZÍV.

A szegény fővárosi gyermekek nyaralására: **Mansfeld Nora** 10 frt. Köszönet a kegyes adakozónak. Az adományt rendeltetési helyére juttatom.

A »KIS LAP« minden kötetéhez díszes szín-nyomatu bekötési táblák kaphatók. Egy bekötési tábla ára **60 kr.** A »Kis Lap«-nak fél évi folyamából telik **egy** kötet. Megrendelő czim: *Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest. Ferencziek-tere 3.*